

NATIONAL ACADEMY OF SCIENCES
OF THE REPUBLIC OF ARMENIA
INSTITUTE OF ARCHAEOLOGY AND ETHNOGRAPHY

**PROCEEDINGS OF INSTITUTE
OF ARCHAEOLOGY AND ETHNOGRAPHY
1**

**ARMENIAN FOLK CULTURE
XVII**

**TRADITION AND MODERNITY
IN ARMENIAN CULTURE**

FESTSCHRIFT FOR
STEPAN LISITSIAN
ON THE OCCASION OF HIS 150TH BIRTHDAY

YEREVAN
IAE PUBLISHING HOUSE
2018

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ
ԱԶԳԱՅԻՆ ԱԿԱԴԵՄԻԱ
ՀՆԱԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ԱԶԳԱԳՐՈՒԹՅԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ

**ՀՆԱԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ԱԶԳԱԳՐՈՒԹՅԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏԻ
ԱՇԽԱՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ**

1

**ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՄՇԱԿՈՒՅԹ
XVII**

**ԱՎԱՆԴԱԿԱՆԸ ԵՎ ԱՐԴԻԱԿԱՆԸ
ՀԱՅՈՑ ՄՇԱԿՈՒՅԹՈՒՄ**

ՍՏԵՓԱՆ ԼԻՍԻՑՅԱՆԻ
ԾՆՆԴՅԱՆ 150-ԱՄՅԱԿԻՆ
ՆՎԻՐՎԱԾ ԺՈՂՈՎԱԾՈՒ

ԵՐԵՎԱՆ
ՀԱԻ ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹՅՈՒՆ
2018

**Տպագրվում է ՀՀ ԳԱԱ հնագիտության և ազգագրության
ինստիտուտի գիտական խորհրդի որոշմամբ**

Խմբագրական խորհուրդ

Պավել Ավետիսյան (*գլխավոր խմբագիր*), Լևոն Աբրահամյան,
Գրիգոր Արեշյան, Ռուբեն Բաղալյան, Պիտեր Քաուի,
Տորք Դալալյան (*սպարասխանատու քարտուղար*), Պատրիկ
Տօնապետեան, Միհրան Գալստյան, Սարգիս Հարությունյան,
Թամար Հայրապետյան, Լորի Խաչատուրեան, Թեո վան Լինտ,
Հարություն Մարության, Արմեն Պետրոսյան, Համլետ Պետրոսյան,
Գագիկ Սարգսյան, Ադամ Սմիթ, Ջուստո Թրաինա

Editorial Board

Pavel Avetisyan (*editor-in-chief*), Levon Abrahamian, Gregory Areshian,
Rouben Badalyan, Peter Cowe, Tork Dalalyan (*assistant editor*),
Patrick Donabédian, Mihran Galstyan, Sargis Harutyunyan, Tamar
Hayrapetyan, Lori Khatchadourian, Theo van Lint, Harutyun Marutyun,
Armen Petrosyan, Hamlet Petrosyan, Gagik Sargsyan, Adam Smith,
Giusto Traina

Համարի խմբագիրներ՝

Հարություն Մարության, Թամար Հայրապետյան, Սուրեն Հոբոսյան

Հ 241 Հնագիտության և ազգագրության ինստիտուտի աշխատություններ, 1: Հայ ժողովրդական մշակույթ, XVII: Ավանդականը և արդիականը հայոց մշակույթում / ՀՀ ԳԱԱ հնագիտ. և ազգագր. ինստ.: Խմբ. Հ. Մարության, Թ. Հայրապետյան, Ս. Հոբոսյան. – Եր., ՀԱԻ հրատ., 2018. – 508 էջ: (Հնագիտության և ազգագրության ինստիտուտի աշխատություններ, 1):

Ժողովածուն նվիրված է ազգագրագետ Ստեփան Լիսիցյանի ծննդյան 150-ամյակին: Նախատեսված է հումանիտար և հասարակական ոլորտի գիտնականների և հայոց մշակույթով հետաքրքրված ընթերցողների համար:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Ներածություն	9
1. Ստեփան Լիպիցյան (ծննդյան 150-ամյակի առթիվ) <i>Լիլիա Վարդանյան</i>	11
I. ՀԱՅՈՑ ՑԵՂԱՍՊԱՆՈՒԹՅՈՒՆ, ԻՆՔՆԱՊԱՇՏՊԱՆՈՒԹՅՈՒՆ, ՍՐԲԱԴԱՍՈՒՄ	
2. «Թշնամու» կերպարի ձևավորման մեխանիզմները՝ որպես՝ բռնության զանգվածայնությունն ապահովող գործոններ Հայոց ցեղասպանության համատեքստում <i>Հասմիկ Գրիգորյան</i>	18
3. Մուսա լեռան հերոսամարտը՝ ըստ ականատես վերապրողների վկայությունների <i>Վերժինե Սվազլյան</i>	27
4. Անդրանիկ Բանահյուսական կերպարը <i>Ալվարդ Ղազիյան</i>	41
5. Հայոց ցեղասպանության նահատակների սրբադասումը՝ որպես մշակութային երևույթ <i>Հարություն Մարության</i>	54
II. ՍՏԱԼԻՆԻԶՄ. ԵՐԵԿ ԵՎ ԱՅՍՕՐ	
6. Кампания этнической депортации армян в 1949г. и подконтингент «турки» среди спецпереселенцев «с Черноморского побережья» <i>Грануш Харатян</i>	66
7. Ալթայյան արտորը՝ որպես նորամուծությունների աղբյուր <i>Լևոն Արրահամյան</i>	81
8. Անաստաս Միկոյանի արձանի տեղայնացումը՝ որպես «հիշողության վայր» <i>Հասմիկ Կնյազյան</i>	90
III. ՀԻՆ ՈՒ ՆՈՐ ԳԱՂԹԱԿԱՆ-ՓԱԽՍՏԱԿԱՆ- ՆԵՐԳԱՂԹՅԱԼՆԵՐԸ ՀԱՅԱՍՏԱՆՈՒՄ	
9. Սերնդափոխության հիմնախնդիրները հայրենակցական միություններում <i>Աննա Մարկոսյան</i>	106
10. «Պանդի ուխտը»՝ որպես գետաշենցիների ինքնության հարացույց <i>Գայանե Շազոյան, Արսեն Հակոբյան, Վիկտորիա Խորշոռյան</i>	116
11. Ադրբեջանահայ փախստականների (1988-1992թթ.) ինտեգրման և քաղաքացիության ձեռքբերման գործընթացը <i>Շուշանիկ Ղազարյան</i>	126

12.	Հայաստան տեղափոխված սիրիահայերի հարմարվելու գործընթացը <i>Արմենուհի Սյրեփանյան</i>	135
13.	Լեզուն որպես սիրիահայերի մշակութային աղապտացիայի կարևոր բաղադրիչ (Էթնոսոցիոլոգիական ուսումնասիրություն) <i>Գայանե Հակոբյան</i>	143
IV. ԹԱՆԳԱՐԱՆԱՅԻՆ ԻՐԵՐԻ ԱԶԳԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ		
14.	Փողի տեսակները և դրանց ծիսական նշանակությունը <i>Արմինե Զոհրաբյան</i>	156
15.	Հայկական գորգերի հորինվածքների ու զարդանների դրսևորումները միջնադարյան իսպանական գորգերում <i>Լիլիա Ավանեսյան</i>	168
16.	Վիշապազարդ վզնոցներ <i>Սարգիկ Բարայելյան</i>	179
17.	К вопросу о популяризации этнографических артефактов и коллекций в современных условиях рыночных отношений <i>Лианна Геворкян</i>	193
V. ՀԱՎԱՏՔ, ԾԵՍ ԵՎ ՏՈՆ		
18.	Трепанации в эпоху поздней бронзы и в раннем железном веке (по антропологическим материалам из могильников с территории Лорийского района Армении) <i>Анаит Худавердян, Сурен Обоян</i>	206
19.	Հրաշքի գործունը Մոկաց կրոնատեղեցական ավանդություններում <i>Էսթեր Խեմճյան</i>	217
20.	Մարմնից դուրս գտնվող հոգին հայկական հրաշապատում հեքիաթներում <i>Թամար Հայրապետյան</i>	231
21.	Աստվածահայտնության քառասնորդաց (հիսնակաց) պահքը (պատմական համառոտ ակնարկ) <i>Հասմիկ Արրահամյան</i>	243
22.	Աղվանքում Վարազ-Տրդատի վահանով վերաբերման ծեսի մասին <i>Արրակ Դարադյան</i>	255
23.	Թատերականացված ծեսի սեղմ արտացոլումը մի բուսանվան մեջ <i>Էմմա Պետրոսյան, Զարուհի Սուջյան</i>	263
24.	Թաղումներ, որոնք կարելի է լուսանկարել և թաղումներ, որոնք չի կարելի լուսանկարել <i>Սմբար Հակոբյան</i>	269

25.	Սամցխե-Ջավախքի հայ կաթոլիկ համայնքը (պատմագագարական ուսումնասիրության փորձ) <i>Սոսե Գրիգորյան</i>	279
VI. ՍՐԲԱՎԱՅՐ ԵՎ ԵԿԵՂԵՑԻ		
26.	Արագածի Տիրինկատար սրբավայրը <i>Արսեն Բորոխյան</i>	290
27.	Միջնադարյան Սաղմոսավանքի սրբությունները <i>Աշոտ Մանուչարյան</i>	302
28.	Կասիոս լեռը Անտիոքի շրջանի հայոց աանդազրոյցներուն և հաւատալիքներուն մէջ <i>Յակոբ Չոլաքեան</i>	313
29.	Երկու եկեղեցի, երկու համայնք. նորակառույց եկեղեցիների կրոնա-սոցիալական ենթաստեքստը <i>Յուլիա Անպոնյան</i>	328
VII. ԺԱՄԱՆՑ		
30.	Սրճարանային միջավայրը Երևանում. արևելյան տարածք՝ արևմտյան հետազծով <i>Գոհար Սյրեփանյան</i>	340
31.	Ազատ ժամանակի կառուցվածքի փոփոխությունները Հայաստանի Հանրապետության քաղաքային բնակավայրերում <i>Ռուբեն Օհանջանյան</i>	353
VIII. ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԽՈՍՈՒՅԹ ԵՎ ՎԱՐՔ		
32.	Մշակույթի և արդի մի շարք հիմնախնդիրների փոխառնչությունները հայաստանյան հանրային ընկալումներում <i>Նիկոլ Մարգարյան, Մելինե Թորոսյան</i>	366
33.	Միջսեռային հաղորդակցության որոշ առանձնահատկություններ հետխորհրդային Հայաստանում <i>Լիլիթ Մանուկյան</i>	383
IX. ԵՐԿՐԱԳՈՐԾՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՀԱՎԱՔՉՈՒԹՅՈՒՆ		
34.	Երկրագործական մշակույթը Հայաստանում 17-րդ դարում՝ ըստ պատմագիրներ Ջաքարիա Քանաքեղոցու և Ջաքարիա Ազուլեցու <i>Քրիստինե Պապիկյան</i>	392
35.	Վայրի մրգերի հավաքչության արդի դրսևորումները Լոռիում <i>Անժելա Ամիրխանյան</i>	403
X. ՀԵՐՈՍԱՎԵՊ		
36.	Հայ ժողովրդական հերոսական էպոսը <i>Արմեն Պետրոսյան</i>	414

37.	Արամ Ղանալանյանը՝ «Սասնա ծռեր» հերոսավեպի պատումների գրառող և վերամշակող <i>Աննա Պողոսյան</i>	426
38.	Կրոնաժխական տարրերը «Սասնա ծռեր» հերոսավեպում <i>Սարգիս Հարությունյան</i>	439
XI. ՀԵՔԻԱԹ		
39.	Նվիրատու և խորհրդատու կենդանիները հայ ժողովրդական հեքիաթներում <i>Մարինե Խեմչյան</i>	446
40.	Հեքիաթասացությունը մեր օրերում <i>Նվարդ Վարդանյան</i>	458
XII. ԲԱՆԱՀՅՈՒՍԱԿԱՆ ՓՈՔՐ ԺԱՆՐԵՐ		
41.	Մանկական զվարճախոսությունների թեմատիկ դրսևորումները <i>Արմեն Սարգսյան</i>	470
42.	Բանահյուսական և ազգագրական նյութերի կենցաղավարումը Արարատի մարզի Վեդու տարածաշրջանում <i>Սվետլանա Վարդանյան, Հասմիկ Մարգարյան</i>	484
43.	Հայերեն յուրահատուկ բառեր Թուրքիայի համշենցիների խոսվածքում <i>Սերգեյ Վարդանյան</i>	491
	Հապավումներ	503
	Contents	504

ՀԱՅԵՐԵՆ ՅՈՒՐԱՀԱՏՈՒԿ ԲԱՌԵՐ ԹՈՒՐՔԻԱՅԻ ՀԱՄՇԵՆՑԻՆԵՐԻ ԽՈՍՎԱԾՔՈՒՄ

Մերգեյ Վարդանյան

Թուրքիայի Արդվինի նահանգի Խոփայի և Բորչքայի գավառների 20-ից ավելի գյուղերում բնակվող մահմեդական համշենցիները խոսում են հայերենի Համշենի բարբառի Խոփայի խոսվածքով: Հոդվածում քննարկվում է 9 բառ՝ «սիյոլ», «փեթաճաքլար», «քեդաքոջիգ», «թուսթեռչիչ», «գարմեգուցք», «բոջբելոխ», «լաթգալս», «փոդոց» և «ձիափ», որոնք այդ ձևով և այդ իմաստով այլ բարբառներում չեն հանդիպում: Հեղինակն անդրադառնում է նաև Ռիզեի նահանգի թուրքախոս դարձած համշենցիների լեզվում պահպանված որոշ հայերեն բառերի:

Բանալի բառեր. Համշենի բարբառ, մահմեդական համշենցիներ, Թուրքիա, Խոփա, Արխազիա, Տրապիզոն, Ռիզե:

18-րդ դարում Օսմանյան Թուրքիայում բռնի կրոնափոխված համշենցի հայերի մի հատվածը, որը 19-րդ դարում հեռացել է Տրապիզոնի նահանգի Համշենի գավառից, համախումբ ապրում է ներկայիս Թուրքիայի Արդվինի նահանգի Խոփայի և Բորչքայի գավառներում, Սաքարյայի նահանգի Քարասուի, Քոջաալիի և Ֆերիզլիի, Դյուզլեի նահանգի Աքչաքոջայի գավառներում, ինչպես նաև Ղազախստանում և Ղրղզստանում, որտեղ նրանք աքաղվել են 1944թ. Թուրքիային սահմանակից Աջարիայի գյուղերից: Ղազախստանից և Ղրղզստանից էլ վերջին 3–4 տասնամյակների ընթացքում նրանք արտագաղթում են Ռուսաստանի Կրասնոդարի երկրամաս, Ռոստովի և Վորոնեժի մարզեր:

Մեր հաշվումներով, այսօր աշխարհի տարբեր երկրներում բնակվում են մայրենի բարբառով հաղորդակցվել կարողացող շուրջ 45 հազար մահմեդական համշենցիներ: Մակայն, նրանցից շատերը, աշխատանքի բերումով, խառնամուսնությունների և այլ պատճառներով, հիմնականում օտարախոս են:

Այսպիսի սփռվածությունն ու լեզվական տարատեսակ միջավայրերում ապրելն իր ազդեցությունն է թողել նրանց լեզվի վրա, որն իրենք ան-

* ՀՀ ԳԱԱ հնագիտության և ազգագրության ինստիտուտի բանահյուսության տեսության և պատմության բաժնի գիտաշխատող:

վանում են «համշէցնակ», թուրքերը՝ «Hemşince» (հեմշինցե), այսինքն՝ համշեներեն: Մենք նպատակահարմար ենք համարում գիտական հոդվածներում այն կոչել Համշենի բարբառի Խոփայի խոսվածք, քանի որ կրոնափոխ համշենցիների ամենաշատ բնակավայրերը՝ շուրջ 20 գյուղ ու գյուղակ, գտնվում են Արդվինի նահանգի Խոփայի գավառում:

Հայախոս համշենցիներից զատ «համշէցնակ» բազմաթիվ բառեր և տեղանուններ են օգտագործում նաև այժմ վարչականորեն Ռիզեի նահանգի մեջ մտնող Հեմշինի (Համշեն), Չամլիհեմշինի, Իքիզդերեի, Չայելիի, Ֆրնդըքլի, Արդեշենի և Փազարի, ինչպես նաև Տրապիզոնի նահանգի Արաքլի, Սյուրմենեի, Արսինի և այլ գավառների, Էրզրումի նահանգի Յաքուբիյեի, Թորթումի, Իսփիրի և այլ գավառների թուրքախոս դարձած կրոնափոխ համշենցիները:

2009 թ. փետրվարի 19-ին ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի հրապարակած աշխարհի վտանգված լեզուների ցանկում Թուրքիայից ընդգրկված էր 18 լեզու, որոնցից արևմտահայերենը, լազերենը, Պոնտոսի հունարենը, արխազերենը, նաև, այսպես ասած, «համշեներենը», բնութագրված էին որպես «բացահայտ վտանգված»: Ուստի, պետք է շտապել Խոփայի խոսվածքով հնարավորինս շատ բանահյուսական նյութեր հավաքել, որոնց միջոցով ավելի բազմազան կներկայանա կրոնափոխ համշենցիների լեզվաշխարհը, որն ունի շատ հետաքրքիր դրսևորումներ:

Ներկայացնում ենք կրոնափոխ համշենցիներից մեր գրառած բանահյուսական ստեղծագործություններում կիրառված 9 բառ, որոնց այդ ձևով և տվյալ իմաստով այլ բարբառներում չենք հանդիպել:

1. Թուրքիայի Արդվինի նահանգի Խոփայի և Բորչքայի գավառներում աճում է մի մշտադալար բույս, որը մագլցում է ծառերի, շինությունների, ցանկապատերի վրա: Այն գրական հայերեն կոչվում է *բաղեղ*, իսկ կրոնափոխ համշենցիներն անվանում են «*սիյոյ*»: Խոփայի խոսվածքում «*սիյուշ*» նշանակում է «*փաթաթվել*», «*գրկել*», ուստի այդ բուսանունը թարգմանվում է «*փաթաթվող*»¹: Իսկ սիրելուն նրանք ասում են «*հազ էնուշ*»: «*Հազ էնուշ*» նշանակում է նաև *հարգել*, *համակրել*, *հավանել*, *դուր գալ*: Կրոնափոխ համշենցիների ամենատարածված խաղիկներից մեկում հիշատակվում է «*սիյոյ*» բուսանունը. երգի հերոսը ցանկանում է «*սիյոյի*» նման փաթաթվել սիրեցյալին.

1 Չայն համշենական, ժողովածու, հ.3, կազմեց, խմբագրեց, առաջաբանը գրեց և ծանոթագրեց Ս. Վարդանյանը, Երևան, 1989, էջ 245:

Սիյոն էլավ, էրգէնցավ	(Բաղեղը ելավ, երկարեց
Ջէրմագ արջէցն հէդն ի վէ,	Ճերմակ կաղամախու հետն ի վեր,
Յէս ալ ամօս էրգէնսօմ	Ես էլ այդպես երկարեմ
Իմ սէվ դային հէդն ի վէ: ²	Իմ սիրածի հետն ի վեր):

19-րդ դարի երկրորդ կեսին և 20-րդ դարի սկզբին Աբխազիա և Կրասնոդարի երկրամաս գաղթած քրիստոնյա համշենահայերի սերունդներն այդ բույսն անվանում են «սիրող», թեև վերջին տասնամյակներում, ռուսախոսության հետևանքով, այն և շատ ուրիշ հին բուսանուններ մոռացվում են: Իսկ որ այն հին է, վկայում են դեռևս 19-րդ դարի վերջին արված հրապարակումները: Տրապիզոնի Ազգային վարժարանի ուսուցիչ Նշան Խտշյանը 1895 թ. «Հանդէս ամսօրեայ» ամսագրում հրատարակում է մի ոչ մեծ բառարան, որում ընդգրկված էր «Պոնտոսի շրջակայ գաւառաց ու գիւղորէից մէջէն... լսած ու հաւաքած գաւառաբարբառէն փունջ մը»²: 198 բառից բաղկացած բառարանի փոքր մասը՝ 50 բառ (գեղջ.) նշումով է, ինչը նշանակում է, որ դրանք գրառվել են նահանգի գյուղացիներից, իսկ, ինչպես հայտնի է, Տրապիզոնի նահանգի գյուղացիները խոսում էին Համշենի բարբառով, թեև հեղինակն այդ մասին ոչինչ չի գրում: Նրա գրանցած գեղջկական բառերի շարքում հանդիպում ենք նաև «սիրող» բուսանվանը. «Սիրող. սարմաշըզ աղաճը (գեղջ.)»³: «Sarmaşık ağacı» (սարմաշըք աղաջը) թուրքերեն է և նշանակում է «բաղեղի ծառ»: Պետք է շեշտենք, որ Նշան Խտշյանը անգնահատելի գործ է կատարել՝ Տրապիզոնում հավաքելով յոթ հարյուրից ավելի առածներ, որոնք տպագրել է «Հանդէս ամսօրեայ» ամսագրի 1890–1895 թթ. համարներում⁴: Ցավոք, նա համապատասխան նշումներ չի արել ասացողների ու նրանց բնակության վայրերի մասին և ամբողջը հրատարակել է մեկ խորագրի ներքո՝ «Ազգային ժողովրդական առածներ Տրապիզոնի կեանքէն քաղուած», ինչից պետք է ենթադրել, որ դրանք բոլորը Տրապիզոնի քաղաքացիներից են գրառված և Տրապիզոնի խոսակցական հայերենն են ներկայացնում: Այնինչ, Համշենի բարբառի և բանասիրության գիտակներից մեկը՝ 1891 թ. Տրապիզո-

2 *Խտշյան Ն.*, Պոնտական գաւառաբարբառներէն նշխարք. – Հանդէս ամսօրեայ, 1895, թիվ 6, էջ 183:

3 Նույն տեղում, էջ 185:

4 *Խտշյան Ն.*, Ազգային ժողովրդական առածներ Տրապիզոնի կեանքէն քաղուած. – Հանդէս ամսօրեայ, 1890, թիվ 7, էջ 163, 164, թիվ 12, էջ 289, 1891, թիվ 4, էջ 116, թիվ 10, էջ 300, 301, 1892, թիվ 1, էջ 24, թիվ 6, էջ 183, 184, թիվ 12, էջ 382, 383, 1893, թիվ 12, էջ 358, 359, 1895, թիվ 1, էջ 13:

նի քաղաքամերձ Կրոպի գյուղում ծնված ուսուցիչ Ներսես Ֆնտքյանը⁵, Ն.Խտշյանի հավաքած առածները վերահրատարակելով⁶, նշում է. «Ինչպես կը տեսնուի, մաս մը առածներ կը կրեն Համշենի բարբառին գիտական դրոշմը, թէև մեծ չափով աղաւաղուած»⁷: Ի դեպ, Ն.Խտշյանի առածներն այբբենական կարգի վերածելով, արտատպել է նաև 1899 թ. Տրապիզոնի մոտակա Կյուշանա գյուղում ծնված ազգագրագետ Բարունակ Թողաքյանը⁸:

1897 թ. Ճանիկի (Սամսոն) նորաստեղծ թեմի առաջնորդ դառնալով՝ երիտասարդ հոգևորական Բաբկեն վրդ. Կյուլեսերյանը (1928-ից՝ Մեծի Տանն Կիլիկիո աթոռակից կաթողիկոս), իր պաշտոնավարման կարճ ժամանակահատվածում (մինչև 1899 թ.), Տրապիզոնի նահանգի Սամսոնի (Ճանիկի, Ջանիքի) գավառում Չարշամբայի, Ունիեի, Թերմեի և Ֆատցայի գավառակներում ուսումնասիրեց համշենահայերի բարբառը: Նա 1899–1900 թթ. Կ. Պոլսի «Բիւրակն» պարբերականում հրատարակեց իր հետազոտությունների արդյունքները, այդ թվում՝ մանրամասն բացատրված բառարանը՝ 612 բառ, գումարած համշենցիների կիրառած 12 ամսանունների, արական և իգական 49 անձանունների և 9 գերդաստանների անունների բարբառային տարբերակները⁹: Բ. վրդ. Կյուլեսերյանի կազմած բառարանում կա նաև մեզ հետաքրքրող բուսանունը. «Սիրող – Ծառերուն բունը փակչելով փաթթուող մշտադալար բաղեղ մը, որ իբր թէ սիրելով փաթթուած է»¹⁰: Իսկապես, քրիստոնյա համշենահայերը *սիրելուն* ասում են նաև «*սիրուշ*», նաև «*հազ ընուշ*», թեև երկրորդը երբեմն օգտագործվում է նաև «*հարգել*», «*հավանել*» իմաստով: Այնուհետև Բ. վրդ. Կյուլեսերյանը նշում է, որ բաղեղի այս տեսակը համշենցիները գատորոշում, առանձնացնում են թուրքերեն «սարմաշըզ» կոչվող բաղեղից. «Համշենցիք Բողողը = բաղեղը թրք. սարմաշըզ կ'որոշեն սիրողէն»¹¹:

Համշենի բարբառը դեռևս 1910 թ. ուսումնասիրել է նաև Հ. Աճառյանը: Նա երկու շաբաթ մնալով Տրապիզոնում՝ քաղաքի բնակիչներից, մո-

5 Պատմություն հայկական Պոնտոսի, պատմագրեց Յովակիմ Յովակիմեան (Արշակունի), Պէյրուի, 1967, էջ 443:

6 Նույն տեղում, էջ 842–849:

7 Նույն տեղում, էջ 849:

8 Նշխարներ Համշենի և Տրապիզոնի բանահյուսության, ժողովեց, կազմեց և ծանոթագրեց Բարունակ Թողաքյանը, Երևան, 1986, էջ 148–167:

9 Կիլիկիական Բ., Ճանիկի վիճակին մէջ գտնուող համշենցիներու գաւառաբարբառը. – Բիւրակն, 1899, թիւ 31–32, 35, 38–39, 41, 44, 47–48, 49, 1900, թիւ 1, 2, 3, 4, 6, 8:

10 Նույն տեղում, 1900, թիւ 4, էջ 62:

11 Նույն տեղում:

տակա գյուղերի գյուղացիներից և ուսուցիչներից հավաքել է բարբառային նյութեր, որոնք հաջորդ տարի հրատարակել է իր «Հայ բարբառագիտություն»¹² աշխատության մեջ, նաև 1913թ. Թիֆլիսում տպագրված «Հայերեն գառառական բառարան» մեծադիր գրքում: Վերջինից ներկայացնում ենք «սիրող» բուսանվան մասին նրա բացատրությունը. «Հմշ. տեսակ մը մշտադալար բաղեղ է, որ ծառերուն բունին փակչելով կը փաթթուի»¹³:

Հ. Աճառյանը Համշենի բարբառն ուսումնասիրել է նաև 1944թ. օգոստոսին Արխագիայում՝ Գագրայում, բայց իր «Քննություն Համշենի բարբառի»¹⁴ գրքի բառարանում, մեզ անհայտ պատճառով, այս բուսանունը չի ընդգրկվել:

2. Խոփայի և Բորչքայի գավառների համշենցիները փայտփորիկին ասում են «*փեթաձաքլար*»: Բացատրում են, որ «*փեթաձ*» նշանակում է «*փրսած*»: Կարծում ենք՝ այս բառի ծագումը հասնում է դարերի խորքը. գրաբարում «*փայր*» բառի հոգնակի սեռականը դառնում է «*փայրից*», հետագայում «*փայրիցը*» ժողովրդական ստուգաբանության հետևանքով շփոթվել է «*փրսածի*» հետ: Նշենք, որ «*փայր*» բառը գրաբարում ունեցել է նաև «*ծառ, փունկ*»¹⁵ իմաստը, օրինակ՝ «*Փայր պրդաբեր: Փայրս ամենաբեր: Փայր փշաբեր: Փայր կենաց: Ի փայրեն կենաց: Յամենայն փայրէ՛ որ է՝ ի դրահարիդ, ուրելով կերիջիր, բայց ՚ի փայրեդ գիտելոյ զբարի և զչար*»¹⁶: Այսպիսով, «*փեթաձաքլար*» բառը ստուգաբանվում է «*ծառերի արլոր*»: Իսկ «*փայր*»¹⁷ և «*արլոր*»¹⁸ բառերը, ըստ Հ. Աճառյանի և Գ. Զահուկյանի, բնիկ հնդեվրոպական ծագման բառեր են: Հիշեցնենք, որ հայերենում նման կազմությանը ունենք այլ թոչնատուններ ևս, օրինակ՝ ցախաքլոր, անտառաքլոր, ցախահավ, անտառահավ, ցախասարյակ¹⁹:

12 Աճառյան Հ., Հայ բարբառագիտություն. ուրուագիծ և դասատրություն հայ բարբառների (բարբառագիտական քարտեսով). – ԷԱԺ, հ. Ը, Մհակուա–Նոր-Նախիջևան, 1911, էջ 178–195:

13 Աճառյան Հ., Հայերեն գառառական բառարան. – ԷԱԺ, հ. Թ, Թիֆլիս, 1913, էջ 966:

14 Աճառյան Հ., Քննություն Համշենի բարբառի, Երևան, 1947, էջ 264:

15 Նոր բառգիրք հայկազեան լեզուի, հ. երկրորդ, Վենետիկ, 1837, էջ 930:

16 Նույն տեղում:

17 Զահուկյան Գ., Հայոց լեզվի պատմություն: Նախագրային շրջան, Երևան, 1987, էջ 149, 259: Նույնի, Հայերեն ստուգաբանական բառարան, Երևան, 2010, էջ 757:

18 Աճառյան Հ., Հայերեն արմատական բառարան, հ. I, Երևան, 1971, էջ 368, 369: Զահուկյան Գ., Հայոց լեզվի պատմություն, էջ 131, 174, 208, 276: Նույնի, Հայերեն ստուգաբանական բառարան, էջ 106:

19 Ժամանակակից հայոց լեզվի բացատրական բառարան, հ. 4, Երևան, 1980, էջ 543:

Արխագիա և Կրասնոդարի երկրամաս գաղթած համշենահայերի սերունդները, ըստ մեր դաշտային գրառումների, փայտփորիկին ասում են «ծըկօն», գործածում են նաև «*փաղփորիզ*» բառը: Փայտփորիկի «*փաղփորի*» տարբերակը 1980-ական թթ. մենք գրառել ենք Ղազախստանի Չիրկինո գյուղի կրոնափոխ համշենցիներից²⁰:

Քրիստոնյա համշենցիների շրջանում նախկինում ավելի տարածված է եղել «*ծգան*» թոչնատունը. այդ է վկայում Բաբկեն վրդ. Կյուլեսերյանի բառարանը, որում բառը ներկայացված է այսպես. «*Ծգան (փայտփորի)*»: Նա գրում է. «Ծգանը չարագուշակ է ըստ համշենցոց»²¹: Իսկ Հ.Աճառյանը թեև իր «Հայերէն գաւառական բառարանում» նշում է, որ համշենցիները *ծառակոտկոտիկն (փայտփորիկն)* ասում են «*ծգան*»²², բայց հետագայում, «Քննություն Համշենի բարբառի» գրքում այդ մասին չի հիշատակում, այլ գրում է, որ «*ծբօն*» է կոչվում «փայտփորիկ թոչունի հանած ձայնը»²³:

3. Խոփայի և Բորչբայի գավառների համշենցիները շերեփուկին ասում են «*քէղայրօջիզ*» («*կըղայրօջիք*»), որ նշանակում է *գղայի նման պոչ ունեցող*: Ըստ մեր դաշտային գրառումների՝ Արդվինի նահանգի հարևան Ռիզեի նահանգի Փագարի գավառի թուրքախոս դարձած համշենցիների Խաչափիթ (այժմ՝ Սուբաշը) գյուղում ևս «*քըղայրօջիզ*» են ասում: Նույն նահանգի Չամրիեմշինի գավառի թուրքախոս համշենցիները, տեղացի հայրենագետ Ուղուր Բիրյոլի (ծնվ. 1979 թ.) կազմած բառացանկի համաձայն, նույնպես ասում են «*քէղայրօջիք*» (*kedalpoçik*)²⁴: Ըստ մեր դաշտային գրառումների՝ Ջավախքում շերեփուկին ասում են «*գըղըլլօջ*» («*կըղըլլօջ*»): Ջարմանալի է, որ Կարնո և Ջավախքի հայությանը նվիրված Երվանդ Լալայանի²⁵, Ղազար-Չարըզի²⁶, Ստեփան Մալխասյանցի²⁷, Վարդ Բոդյանի²⁸ գրքերում, Կարնո և Ջավախքի ժողովրդական հեքիաթներ-

20 Վարդանյան Ս., Կրոնափոխ համշենահայերի բարբառը, բանահյուսությունը և երգարվեստը (սյուրեր և ուսումնասիրություններ), էջ 322, 391:

21 Կիվկեսերյան Բ., Ճանիկի վիճակին մէջ գտնուող համշենցիներու գաւառաբարբառը, 1899, թիւ 44, էջ 700:

22 Աճառեան Հ., Հայերէն գաւառական բառարան, էջ 509, 510:

23 Աճառյան Հ., Քննություն Համշենի բարբառի, էջ 261:

24 Biryol U., Kaçkarlar'da Bulut Olsam, Ankara, 2011, s. 204.

25 Լալայան Ե., Երկեր, հ. 1, Երևան, 1983:

26 Ղազար-Չարըզ, Յուշանատեան Բարձր Հայքի, Կարինապատում, Պէլրոյթ, 1957:

27 Առակներ, ավանդություններ, անեկդոտներ (Ալխալցխայի բարբառով), գրի առավ Ստ. Մալխասյանց, Երևան, 1958:

28 Բոդյան Վ., Ջավախքի հայոց ազգագրությունը և ժողովրդական բանարվեստը, Երևան, 2014:

րում²⁹, «Հայոց լեզվի բարբառային բառարանի» համապատասխան հատորներում³⁰ ու Հ. Մկրտչյանի «Կարնո բարբառը»³¹ ուսումնասիրության մեջ այդ բառը չի արձանագրված: Հետաքրքրական է, որ Խոտորջրի բարբառում «գղալոջ»-ը բուսանուն է, իսկ *շերեփուկին* պարզապես ասում են «գղալիկ»³²: Արխագիայի և Կրասնոդարի երկրամասի քրիստոնյա համշենահայերը *շերեփուկին* ասում են «շերեփուգ»:

4. 2014թ. Արդվինի նահանգի Բորչքա քաղաքում, ծնունդով Բորչքայի գավառի Մանաստըր (այժմ Եշիլքոյ) գյուղից, 86 ամյա Զելիխա Քոբխմազից գրառել ենք «Աղ ցանուշէ» («Աղ ցանելը») գրույցը, որի հերոսներից մեկը հրացանով կրակում է «թուսթերչիզի» վրա³³: Խոփայի և Բորչքայի գավառների հինգ գյուղերի՝ Էշմեքայայի (Վեյի Արդալա), Չիմնելի (Վայի Արդալա), Գյունեշլիի (Չաղրինա), Փընարլըի (Անչիոխ) և Եշիլքոյի (Մանաստըր) համշենցիները, ովքեր խոսում են արդալացիների ենթախոսվածքով, մորեխին և ծղրիդին ասում են «թուսթերչիզ», իսկ մյուս գյուղերի բնակիչներն ասում են «թուսթերչիչ»: «Թուսթերչուշ» նշանակում է ցատկել, «թուսթերչիչ» («թուսթերչիզ»)՝ «ցատկող»: Ռիզեի նահանգի Չամլըհենշինի գավառի թուրքախոս համշենցիները մորեխին և ծղրիդին ասում են «չիհչիփան» (çipçipan)³⁴, իսկ Փազարի գավառի թուրքախոս համշենցիների Խաչափիթ (այժմ Սուբաշը) գյուղում, ըստ խաչափիթցի հայրենագետ Իբրահիմ Քարաջայի (ծնվ. 1960 թ.) «Հեմշին. պատմություն, լեզու, ավանդույթներ և սովորույթներ» թուրքերեն գրքի, ասում են «zitik»³⁵ (*զիթիթ*): Մենք Չամլըհենշինի գավառի հյուսիսում Քաջքարյան լեռների լանջերին գտնվող «Բիթոն» յայլայի «Քոչիրա» իջևանատանը, նրա վարձակալից՝ խաչափիթցի Սերհան Փիրփիրից (ծնվ. 1961 թ.) 2011թ. գրառեցինք Խաչափիթում դեռևս օգտագործվող մի շարք հայերեն բառեր, այդ թվում՝ «մոխ», որը նշանակում է տհաճ հոտ արձակող մուգ կանաչ բզեզ: Նա նույնպես հաստատեց, որ իրենք *մորեխին* ասում են «զիթիթ»: Ի դեպ, Խոփայի խոսվածքում «զարիկին» ասում են «ցիբու», բայց այդ բառը քչերը գիտեն, հիմնականում մեծահասակները, իսկ միջին և նոր սերունդն

29 ՀԺՀ, հ. 4, Երևան, 1963:

30 Հայոց լեզվի բարբառային բառարան, հ. Ա, Երևան, 2001, հ. Գ, Երևան, 2004:

31 Մկրտչյան Հ., Կարնո բարբառը, Երևան, 1952:

32 Հուրունեան Յ. և Հաճեան Մ., Յուշամատեան Խոտորջրի, Վիեննա, 1964, էջ 437:

33 Վարդանյան Ս., Նոր գրառումներ Արդվինի նահանգի Բորչքա քաղաքում. – Չայն համշենական, 2014, թիվ 9–10:

34 Biryol U., Kaçkarlar'da Bulut Olsam, s. 198.

35 Karaca I., Hemsin. Tarih, Dil, Gelenek ve Görenekler, Istanbul, 2006, s. 124.

ասում է թուրքերեն «*ուղուր բոջեղի*» (*uğur böceği*): Կարծում ենք՝ «*զիթիքը*» ծագել է հայերեն «*զարիկ*» միջատի անունից:

Հավելենք, որ Աբխազիայի և Կրասնոդարի երկրամասի քրիստոնյա համշենցիները, ըստ մեր դաշտային գրառումների, մորելսին և ծղրիդին ասում են «*մորէխ*», նաև թուրքերեն «*çekirge*» (չեքիրգե) բառի իրենց արտասանական տարբերակները՝ «*չակուրգա*», «*չակուրդկա*», «*չակիրգա*», «*չէկուրկա*»:

5. Խոփայի և Բորչքայի գավառներում կա ճնճուկազգի մի թռչուն, որի արունների կուրծքը և փորիկը կարմիր է: Թռչնակը ոռուներեն կոչվում է «*снегирь*» (նաև՝ «*красногрудый снегирь*»), հայերեն՝ *խածկորիկ*, *եզնակն*, *եզնակահավ*, *կարմրակուրծիկ*³⁶: «Համշէցնակ» կոչվում է «*գարմէգուցք*»: Կարծում ենք՝ այն կազմված է «*կարմիր*» և «*կուրծք*» բառերից, բայց համշենցիներն այն չեն կարողանում ստուգաբանել, քանի որ «*կուրծք*» բառը չունեն, կրծքին ասում են «*ահահ*», իսկ կրծքավանդակին՝ «*սիրդ*» (արդալացիները՝ «*սիրդ*»): Որ նրանք նախկինում ունեցել են «*կուրծք*» բառը, վկայում է հենց այս թռչնանունը:

6. Խոփայի և Բորչքայի գավառների համշենցիները *ողնաշարին* ասում են «*բոջբէլօխ*»: Ըստ մեր դաշտային գրառումների՝ Ռիգեի նահանգի Հեմշինի (Համշեն) գավառի թուրքախոս համշենցիները ևս ասում են «*բոջբէլօխ*»: Սակայն 1956 թ. նույն գավառի Չամլըթեփե (նախկին Զուղա) գյուղում ծնված ստամբուլաբնակ լրագրող Ադնան Գենչի «Աշխատատեր կանանց երկիրը. Հեմշին» թուրքերեն գրքում գրված է, որ իրենք «*boçkeloh*» («*բոջբէլօխ*») ողնուղեղին են ասում³⁷: Երբ 2010 թ. Ա. Գենչի հետ շրջագայում էինք Համշենի գյուղերով, նրան հարցրեցինք՝ իսկապես իրենք «խ»-ի փոխարեն «հ» են ասում: Պարզվեց, որ նրա համագյուղացիները ևս «*բոջբէլօխ*» են ասում, բայց քանի որ թուրքերենը «խ» տառ չունի, ուստի ինքը բառը գրել է «հ»-ով, ինչը, հասկանալի է, սխալ է:

Իսկ Ռիգեի նահանգի Չայելիի գավառի Յըլդըզելի (նախկին Ռաշոթ) գյուղի թուրքախոս համշենցիները, ինչպես 2013 թ. Ստամբուլում մեզ ասաց 1976 թ. այդ գյուղում ծնված, Ստամբուլի համալսարաններից մեկում թուրքերեն լեզու և գրականություն դասավանդող Այշենուր Քոլիվարը, ով նաև ճանաչված երգչուհի է և Համշենի բարբառով երգեր է երգում, իրենց գյուղում ասում են «*բոջբիլուխ*»՝ նկատի ունենալով *պոչի սկզբնամասը*:

36 Ռուս-հայերեն բառարան, Երևան, 1968, էջ 1133: ՀՍՀ, հ. 4, Երևան, 1978, էջ 707–708:

37 *Genç A., Çalıskan Kadınlar Ülkesi; Hemşin, Istanbul, 2005, s. 116.*

7. Ռիզեի նահանգի Արդեշենի գավառի Ենիյոլ (նախկին Օջե) գյուղի կրոնավոխս և թուրքախոս համշենցիները ևս իրենց խոսքում բազմաթիվ հայերեն բառեր են օգտագործում: Մենք դրանում համոզվեցինք 2010–12 թվականներին երեք անգամ լինելով այդ գյուղում: Օրինակ՝ Ենիյոլի համշենցիները *լվացքի պարանին* ասում են «*լաթգախ*»: Ըստ Հ. Աճառյանի՝ «Հայերէն գաւառական բառարանի» Ակնի, Ատափագարի, Արաբկիրի, Զեյթունի, Լեհահայքի, Խարբերդի, Մանիսայի, Մարաշի, Նոր Նախիջևանի, Չարսանճագի, Պոլսի, Վանի, Տիգրանակերտի, Տրապիզոնի, Քղիի բարբառներում «*լաթ*» նշանակում է «շոր, ամէն տեսակ հիւսուած կամ գործուած կտոր. 2. զգեստ, հագուստ: *Լաթերս փոխեցի, նոր լաթեր պիտի հագնիմ*: 3. Պլ. [Պոլիս] լուացք. լաթ լուալու գործողութիւնը, որմէ *լաթ լուալ* Պլ. լուացք ընել:

Լաթի իջնալ Պլ. լուացք ընելու իջնել»³⁸:

Խոփայի համշենցիները լվացքի պարանին «*լաթգախ*» չեն ասում, այլ ասում են «*լէվացքի չրվան (չվօն)*»:³⁹ Ըստ մեր դաշտային գրառումների՝ Աբխազիայի և Կրասնոդարի երկրամասի քրիստոնյա համշենահայերը, ովքեր ծագումով Մամսոն և Օրդու քաղաքների շրջակա գյուղերից են, լվացքի պարանին ասում են «*լրվածկի չրվօն*», իսկ Տրապիզոնի շրջակա գյուղերից գաղթածների սերունդները՝ «*լրվածկի թէոն*», իսկ եթե մետաղալարից է՝ «*լրվածկի թէլ*»:

8. 2010 թ. Արդահանի սարերում՝ «Բիլբիլան լեր» կոչվող յայլայում, մի համշենցի կնոջից՝ Մելիյե Աբրըյըքից (ծնվ. 1945 թ. Արդերե գյուղում), գրառեցինք «Փէլինսուն փօղօցը»⁴⁰ գրույցը: Նա, որպես իր հետ պատահած միջադեպ, պատմում էր, թե ինչպես է գետակի ափով՝ «փօղօցնիվա» գալիս, չար ոգու հանդիպել: Խոփայի և Բորչքայի գավառների համշենցիները թեն *գեյրին* ասում են «*քէդ*», բայց գետակին կամ վտակին ասում են «*փօղօց*»: Գարեգին վրդ. Սրվանձտյանցը 1876 թ. հրատարակած «Մանանայ» ժողովածուի բառարանում գրում է, որ Վանի բարբառով «փողոց» նշանակում է «Հարկավոր գործարան կարյաց», այսինքն՝ պետքարան, զուգարան, իսկ փողոցին ասում են «փողան»⁴¹:

38 Աճառյան Հ., Հայերէն գաւառական բառարան, էջ 405: Նույնի, Հայերեն արմատական բառարան, հ. II, Երևան, 1973, էջ 257:

39 Վարդանյան Ս., Կրոնավոխս համշենահայերի բարբառը, բանասիրությունը և երգարվեստը (նյութեր և ուսումնասիրություններ), էջ 292, 358:

40 Վարդանյան Ս., Կրոնավոխս համշենահայերի երգերը և գրույցները. – «Չայն համշենական», 2012, թիվ 5–6:

41 Սրվանձտյանց Գ., Երկեր, հ. 1, Երևան, 1978, էջ 350:

Ըստ Հ. Աճառյանի «Հայերէն գաւառական բառարանի»՝ Խոյի բարբառով «*փողոց*» նշանակում է «*աղբանոց*», Վանի բարբառով՝ «*արտաբանոց*», իսկ քաղաքային փողոցին Վանի բարբառով ասում են «*փողան*»:⁴² Համաձայն «Հայոց լեզվի բարբառային բառարանի»՝ «*փողոց*» բառը Կեսարիայի, Մուշի, Ուրմիայի և Վանի բարբառներում ունի «*աղբանոց*» իմաստը⁴³: Հայտնի է, որ հնում որպէս արտաբնոցներ և աղբատարներ են օգտագործվել գետակներն ու առուները: Խոփայի գավառի գյուղերում այսօր էլ գետակներն ու վտակները կատարում են աղբատարների դեր: Քանի որ այդ գյուղերը գտնվում են Սև ծովի ափամերձ անտառաշատ սարերում, որտեղ հաճախ են անձրևներ գալիս, այդ իսկ պատճառով այդ գյուղերում կան բազմաթիվ գետակներ ու վտակներ, որոնց շուրջն էլ ձևավորվել են թաղամասերը: Յայլաներում, սարերում և հովիտներում հոսող գետակներին ու վտակներին նույնպէս ասում են «*փողոց*»: Հ. Աճառյանը «*փողոց*» բառի արմատը համարում է «*փող*»-ը, որ նշանակում է «*նեղ անցք*», և գրում է, որ այն «*ճոխ ածանցներով անած մի արմատ է*»:⁴⁴ Նա թվարկում է այդ արմատով ստեղծված բազմաթիվ բառեր⁴⁵, բայց դրանց թվում «*գեղակ*» կամ «*վրակ*» իմաստով բառ չկա, ուստի կրոնափոխ համընդհանրական բառապաշարի այդ բառը ընդարձակում է «*փողոց*» բառի մեզ ծանոթ իմաստները:

9. Խոփայի գավառում մեր գրառած խաղիկներից մեկում հանդիպում է «*ձիափ*» բառը, որը նշանակում է քաղաք, առևտրի կենտրոն, քաղաքային կենտրոն:

Չախ քուկար ու քընացէր,
Յուն էյէվ, սոյ քընացէր,
Էրգու քյօք գաղնէց ամա
Չիափօնը մընացէր:⁴⁷

(Անձրև էր գալիս, որ գնացիր,
Չյուն եկավ, ո՞ր գնացիր,
Տխլենու երկու տնկիի համար
Շուկայում մնացիր):

Ինչպէ՞ս է ծագել այս բառը: Իր «Գրառումներ Հեմշինի մահմեդական հայերի խոսվածքի մասին» ուսումնասիրության մեջ ֆրանսիացի նշանավոր բանասեր Ժորժ Դյումեզիլը նշում է, որ Խոփայի գավառի համընդհանրական գյուղերը լեռներում են, իսկ խանութները գտնվում են ծովափին՝ Խոփա քաղաքում, ուստի նրանք իջնում են ծովափ՝ «*ձիափ*», նույնս

42 Աճառյան Հ., Հայերէն գաւառական բառարան, էջ 1077: Նոյսի, Հայերէն արմատական բառարան, հ. IV, Երևան, 1979, էջ 513:

43 Հայոց լեզվի բարբառային բառարան, հ. Է, Երևան, 2012, էջ 22:

44 Աճառյան Հ., Հայերէն արմատական բառարան, հ. IV, էջ 512:

45 Նույնը, էջ 512–514:

է թե՛ *քաղաք*, *շուկա*⁴⁶: Իրենց «Լեզվաբանական գրառումներով ազգագրական նյութեր մահմեդական հեմշինցիներից» հողվածում Հարվարդի համալսարանի աշխատակիցներ Բերթ Վոքսը, Մերջիո Լա Փորթան և Էմիլի Թաքերը անդրադառնում են նաև այս ստուգաբանությանը, և այն, որոշ վերապահումով, ընդունելի են համարում⁴⁷:

Նշենք, որ Թուրքիայի համշենցիները քաղաքին ասում են «շահար»: Նրանք «*ձիափ*» բառը չեն կարողանում ստուգաբանել, քանի որ ծովի ափին, ծովեզրին ասում են «*ձովի ջոթ*», իսկ «*ափ*» ասում են միայն *ձեռքի ափին*: Նրանք ծովափ գնալիս չեն ասում՝ «*Յէս ձիափ գէրթամ*» կամ «*Յէս ձովսիոս գէրթամ*» (Ես դեպի ծով (ծովի կողմ) եմ գնում). «*ձով-նիոս*» ասում են հետևյալ դեպքում՝ «*Չովսիոս փոթ աս, գէմի գո*» (Ծովի կողմը նայիր, նավ կա): Նրանք ծովի ափ գնալիս ասում են՝ «*Յէս ձովէ (ձով) գէրթամ*» (Ես ծով եմ գնում) կամ բարձրադիր գյուղից ծովափ իջնելիս ասում են՝ «*Յէս ձովսիվա գէրթամ*» (Ես ծովն ի վար եմ գնում): Ծովափին գտնվող լողափին էլ ասում են «*փլած*»: Այն, որ Խոփայի խոսվածքում նախկինում «*ծովափ*» իմաստն արտահայտող բառ եղել է, հաստատում է նաև այսօր գործածական *գեղափ*՝ «*քեղափ*»⁴⁸ բառը, օրինակ՝ «*Քեղափանէ դաղաքէ իսաղա գուն*» (Գետափին երեխաները խաղում են):

Կարծում ենք՝ «*ձիափ*» բառը, ձեռք բերելով «*քաղաք*», «*ստևարի կենարրոն*» իմաստները, հետզհետե դուրս է մղել բառի «*ծովի ափ*» իմաստը և սկսել է կիրառվել նաև ծովափից մի քանի տասնյակ կմ հեռու Բորչքա քաղաքի համար: Ուշագրավ է, որ Խոփայի գավառի համշենցիները մոտակա ծովափնյա քաղաքներին՝ Արհավիին, Արդեշենին, Փազարին կամ Ռիզեին «*ձիափ*» չեն ասում:

Հողվածի վերջում նշենք, որ վերոնշյալ 9 բառով չի սպառվում Համշենի բարբառում և Խոփայի խոսվածքում հանդիպող յուրօրինակ բառերի ցանկը, մենք ապագայում կանդրադառնանք այդպիսի այլ բառերի ևս:

46 Dumézil G., Notes sur le parler d'un Arménien musulman de Hemşin. – Mémoires de l'Académie Royale de Belgique, Classe des Lettres, tome LVII, fascicule 4, Bruxelles, 1964, p. 15.

47 Vaux B., La Porta S., Tucker E., Ethnographic Materials from the Muslim Hemshinli with Linguistic Notes. – Annual of Armenian Linguistics, Volume 17, Cleveland State University, 1996, pp. 40–41.

48 Վարդանյան Ս., Կրոնավոյիս համշենահայերի բարբառը, բանահյուսությունը և երգարվեստը, էջ 232, 326, 347:

САМОБЫТНЫЕ АРМЯНСКИЕ СЛОВА В ГОВОРЕ АМШЕНЦЕВ ТУРЦИИ

Сергей Варданян

Резюме

Амшенцы-мусульмане, проживающие в более чем 20-и деревнях уездов Хопа и Борчка Ардвинской провинции Турции, говорят на армянском, используя хопский говор амшенского диалекта. В статье представляются 9 слов: «սիյօղ» (сийох), «փէթածաքլար» (петадзаклар), «քէդալբօչիգ» (кедалбочиг), «թուսթէրչիչ» (тустерчич), «գարմէգուցք» (гармэгущк), «բօջքէլօխ» (бочкелох), «լատգախ» (латгах), «փօղօց» (похоц) и «ձիափ» (дзиап), которые не встречаются в других диалектах в этой форме и с этим смыслом. Автор ссылается также на некоторые армянские слова, сохраненные в языке туркоговорящих амшенцев провинции Ризе.

Ключевые слова: амшенский диалект, амшенцы-мусульмане, Турция, Хопа, Ардвин, Ризе.

DISTINCTIVE ARMENIAN WORDS IN THE DIALECT OF TURKEY'S HAMSHENTSI

Sergey Vardanyan

Summary

The Muslim Hamshentsi, which make up the population of more than twenty villages in the Hopa and Borchka districts of the Turkish province of Ardvin, speak the Armenian language predominantly in the Hopa variety of the Hamshen dialect. The article presents 9 additional words which do not appear in other dialects in that form or with that meaning. These additional words are the following: “սիյօղ” (siyogh), “փէթածաքլար” (petadzaqlar), “քէդալբօչիգ” (qedalbochig), “թուսթէրչիչ” (tusterchich), “գարմէգուցք” (garmegutsk), “բօջքէլօխ” (bochqelokh), “լատգախ” (latgakh), “փօղօց” (poghots) and “ձիափ” (dziap). The author further discusses several Armenian words preserved in the lexicon of the Turkish-speaking Hamshentsi from the province of Rize.

Keywords: Hamshen dialect, Muslim Hamshentsi, Turkey, Hopa, Ardvin, Rize.

ՀԱՊԱՎՈՒՄՆԵՐ

- ԱՀ — Ազգագրական հանդես
ԱՇՍԱՀ — Արմեն Շավարշի Սարգսյանի անձնական հավաքածու
ԳՀ ՓԺԲ — Գարեգին սարկաուզ Հովսեփեանց, Փշրանքներ ժողովրդական բանահիստիոթինից
ԳՄ — Գարեգին Սրվանձտյանց
ԵԼՄ — Ե. Լալայեան, Մարգարիտներ հայ բանահիստիոթեան
ԷԱԺ — Էմինեան ազգագրական ժողովածու
ԼՀԳ — Լրաբեր հասարակական գիտությունների
ՀԱԲ — Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն
ՀԺՀ — Հայ ժողովրդական հեքիաթներ
ՀՀ ՀԱՀԽ — Հին աուանդական հեքիաթներ Խոտորջրոյ, հաւաքեց Հ. Մ. Հաճեան
ՀՀ ՊԿՊԱ — Հայաստանի Հանրապետության պատմության կենտրոնական պետական արխիվ
ՀՍՀ — Հայկական սովետական հանրագիտարան
ՄՄ — Մեարոպ Մաշտոցի անվան մատենադարան
ՆԳՆ — Ներքին գործերի նախարարություն
ՊԲՀ — Պատմաբանասիրական հանդես
Վկ — Վկայություն
ՔՀ — «Քրիստոնյա Հայաստան» հանրագիտարան
МНМ — Мифы народов мира
СЭ — Советская этнография
СПГУ — Санкт-Петербургский государственный университет
ЧГИКИ — Чувашский государственный институт культуры и искусств

CONTENTS

Preface	9
1. Stepan Lisitsian (on the occasion of his 150th birthday) <i>Lilia Vardanyan</i>	11
I. THE ARMENIAN GENOCIDE, SELF-DEFENCE, CANONIZATION	
2. Shaping the image of “the enemy” as supporting factors for the mass violence in the context of the Armenian Genocide <i>Hasmik Grigoryan</i>	18
3. The heroic battle of Moussa dagh according to the testimonies of the eyewitness survivors <i>Verzhine Svazlyan</i>	27
4. Andranik: folklore character <i>Alvard Ghaziyanyan</i>	41
5. Canonization of the martyrs of the Armenian Genocide as a cultural event <i>Harutyun Marutyanyan</i>	54
II. STALINISM: YESTERDAY AND TODAY	
6. The forced relocation of Armenians and the subgroup of “Turks” in specific localities exiled from the Black sea area <i>Hranush Kharatyan</i>	66
7. Altayan exile as a source of innovations <i>Levon Abrahamian</i>	81
8. The localization of the monument of Anastas Mikoyan as a “place of memory” <i>Hasmik Knyazyan</i>	90
III. OLD AND NEW REFUGEES/IMMIGRANTS IN ARMENIA	
9. Generation change issues in compatriotic unions <i>Anna Markosyan</i>	106
10. The Pand pilgrimage as a paradigm of the Getashen descendents’ identity <i>Gayane Shagoyan, Arsen Hakobyan, Victoria Khurshudyan</i>	116
11. The process of integration and naturalization of Armenian refugees from Azerbaijan (1988–1992) <i>Shushanik Ghazaryan</i>	126
12. The process of accomodation of Syrian Armenians <i>Armenuhi Stepanyan</i>	135
13. Language as an important component for Syrian Armenians cultural adaptation (an ethno-sociological survey) <i>Gayane Hakobyan</i>	143

IV. ETHNOGRAPHY OF MUSEUM OBJECTS

14. The types of money and their ritual significance 156
Armine Zohrabyan
15. Manifestations of compositions and ornaments
of Armenian carpets in middle age Spanish carpets 168
Lilia Avanesyan
16. Necklaces with dragon symbols 179
Astghik Israelian
17. On the issue of promoting of ethnographic artifacts and collections
in the light of modern market relationships 193
Lianna Gevorgyan

V. BELIEF, RITUAL, FESTIVAL

18. Trepanation in the Late Bronze and Early Iron ages (on anthropological
materials from the territory of the Lori region of Armenia) 206
Anahit Khudaverdyan, Suren Hobosyan
19. The miracle factor in the religious-ecclesiastical legends of Moks 217
Ester Khemchyan
20. The soul outside of the body in Armenian tales of magic 231
Tamar Hayrapetyan
21. The Hisnakats (Forty days) feast epiphany 243
Hasmik Abrahamyan
22. On the tradition of raising of Varaz-Trdat, the Prince
of Caucasian Albania, on the shield 255
Artak Dabaghyan
23. Reflection in the “curtail form” of the ritual in
the name of one plant 263
Emma Petrosyan, Zaruhi Sudjyan
24. Funerals that can be photographed and
funerals that can not be photographed 269
Smbat Hakobyan
25. Armenian-Catholic community of Samtskhe-Javakhk
(an attempt of historic-ethnographic research) 279
Sose Grigoryan

VI. SACRAL PLACE AND CHURCH

26. Sacred landscape of Tirinkatar on Aragats 290
Arsen Bobokhyan
27. Sacred objects from medieval Saghmosavank 302
Ashot Manucharyan
28. Mount Cassius in traditional ancient beliefs and
folk tales of Armenians in the Antioch region 313
Hagop Tcholakian

29.	Two churches, two communities: social and religious context of newly built churches <i>Yulia Antonyan</i>	328
VII. LEISURE		
30.	The cafn environment in Yerevan: eastern space with western trajectory <i>Gohar Stepanyan</i>	340
31.	Leisure time structure changes in urban residential areas of the Republic of Armenia <i>Ruben Ohanjanyan</i>	353
VIII. PUBLIC DISCOURSE AND BEHAVIOUR		
32.	The interactions of culture and certain contemporary fundamental issues in Armenian public perceptions <i>Nikol Margaryan, Meline Torosyan</i>	366
33.	Some aspects of gender communication issues in Post-Soviet Armenia <i>Lilit Manukyan</i>	383
IX. AGRICULTURE AND GATHERING		
34.	Agricultural customs in Armenia in the 17th century according to historiographers Zakaria Kanakertsi and Zakaria Aguletsi <i>Christine Papikian</i>	392
35.	Gathering of wild fruits in Lori <i>Angela Amirkhanyan</i>	
X. EPIC POEM		
36.	Armenian folk heroic epic <i>Armen Petrosyan</i>	414
37.	Aram Ghanalanyan: writing down and editing the versions of “Sasna tsrer” (Daredevils of Sassoun) epic poem <i>Anna Poghosyan</i>	426
38.	The religious ceremonial component in the Armenian epic “Sasna tsrer” <i>Sargis Harutyunyan</i>	439
XI. FAIRY TALE		
39.	Gift-bringer and adviser animals in the Armenian folk tales <i>Marine Khemchyan</i>	446
40.	Fairy tale narration today <i>Nvard Vardanyan</i>	458